

ΑΗΛΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΘΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΒ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1879.

ΑΡΙΘ. 132.

Συνδρομή έτησια Ἑλλάδος Δραχ. 1
 » » Ἐξωτερικοῦ » 2

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 Ἐν ὁδῷ Ἑρμοῦ ἀριθ. 79.

Εἰς οὐδένα, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν αὐτῆς διευθυντικῶν, συλλογῶν ἢ ἁ' Εφημερίδων τῶν Παίδων ἀνευ προήγησιν ἢ ὄ

ΣΑΠΦΩ

Ἐξ ὄλων τῶν γυναικῶν, αἰτινὲς ποτε ἐκαλλιέργησαν τὴν ποίησιν, ἡ Σαπφῶ ὑπῆρξεν ἡ μᾶλλον περιβόητος. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐμαρτύρησαν περὶ τῆς μεγάλης ὑπολήψεως, ἣν ἔχαιρε παρ' αὐτοῖς διὰ τὰς ποιητικὰς αὐτῆς δυνάμεις, ὀνομάσαντες αὐτὴν τὴν Δεκάτην Μοῦσαν. Πόσον μεγάλη ἦτον ἡ φήμη αὐτῆς, γίνεται καταφανὲς ἐκ τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ τοῦ Σόλωνος, ὅστις ἦτο σύγχρονος αὐτῆς. Οὗτος, ἀκούσας ποτὲ τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνοντα ἐν ἑκ τῶν ποιημάτων αὐτῆς, λέ-

γεται, ὅτι ἐξεφώνησε — «Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω πρὶν δονηθῶ νὰ ἐκστηθίσω αὐτό!» Ἐνὶ λόγῳ, ὀλόκληρος ἡ φωνὴ τῆς ἀρχαιότητος μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ ποίησις αὐτῆς ἦτο ἀνευ ἐφαρμύλλου διὰ τὸ χαρίεν καὶ τὴν γλυκύτητα, τὰ δὲ σωζόμενα λείψανα τῶν ποιημάτων τῆς φέρουσι τὴν σφραγίδα τοῦ ἀληθοῦς ποιητικοῦ πνεύματος.

Ἡ ἱστορία τῆς Σαπφῶς περιβάλλεται ὑπὸ μεγίστης ἀβεβαιότητος. Γνωρίζεται μὲν, ὅτι ἐγεννήθη ἐν Μιτολήνῃ τῆς Λέσβου, ἀλλὰ συγγέεται ἐνίοτε μετὰ τινος διεφθαρμένης τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, καταγομένης ὡσαύτως ἐκ Λέσβου, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐκ Μιτολήνης, ἥτις ἤκμασεν ἀργότερον, καὶ ἔνεκα τῆς ὁποίας ἡ ὑπόληψις τῆς ποιητικῆς ἐβλάσθη διὰ προσεκτικῆς ὁμως ἐρευνῆς μεταγενεστέρων φιλολόγων ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ Μιτυληναία Σαπφῶ ἦτον ὄλιγον διαφόρου χαρακτῆρος, καὶ ἀξία τῆς ὀνομασίας, ἣν ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὁ ποιητῆς Ἀλκαῖος, τοῦ ὁποίου ἦτο στενὴ φίλη. Αἱ συμφοραὶ αὐτῆς ἦσαν μᾶλλον πολιτικοῦ χαρακτῆρος, εἶναι δὲ πιθανόν, ὅτι ἐξωρίσθη ἐκ τῆς Λέσβου ὁμοῦ μετὰ τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου καὶ τῶν συνεταίρων αὐτοῦ, ἔνεκα συνόμοσιαις τινὲς κατὰ τοῦ Πιττακοῦ, τοράνου τῆς Λέσβου. Ἀπεσώθη δὲ εἰς Σικελίαν καὶ ἔκτοτε οὐδὲν γνωρίζεται περὶ τῆς ζωῆς αὐτῆς.

Ἐξ ὄλων ὅσα διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν κυριώτερα εἶναι τὰ ἑξῆς τεμάχια

1) α' Ὁδὴ πρὸς τὴν Ἀφροδίτην,» κατὰ τὸν Σαπφικόν βυθμὸν, τὸν ὁποῖον, λέγεται, ὅτι ἐφεῦρεν ἡ ἴδια, — βυθμὸν γλυκῶν καὶ ἐπαγωγῶν, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Κάτουλος καὶ ὁ Ὀράτιος εἰσήγαγον μετὰ ταῦτα εἰς τὴν λατινικὴν.

2) Ὁδὴ ἐρωτικῆ, περιγράφουσα τὰς ταραχάδεις συγκινήσεις τοῦ ἔρωτος. Ἡ Ὁδὴ αὕτη εἶναι ὀραιότερα τῆς

πρώτης, τεμάχια δ' αὐτῆς διετηρήθησαν ὑπὸ τοῦ Λογίου.

3) Διάφορα ἄλλα τεμάχια διεσώθησαν παρὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Πλουτάρχου, τοῦ Ἀθηναίου, τοῦ Στοβαίου, τοῦ Εὐσταθίου καὶ ἄλλων.

4) Τρία ἐπιγράμματα.

Ἡ Σαπφὴ ἔγραψε πρὸς αὐτὸν καὶ πολλοὺς ὕμνους πρὸς τοὺς θεοὺς, οὐδαὶς ἐκ τῶν ὑποῶν ὕμνος διεσώθη μέχρις ἡμῶν. (Ἐκ τοῦ Ἀοτίρου τῆς Ἀνατολῆς.)

Ἰσὸς ἀράχνης ὑπεράνω ποταμοῦ.

Εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων ἐδημοσιεύθη ὡραία τις εἰκὼν φωλεᾶς ἀράχνης, τὰ περὶ αὐτῆς μυθολογηθέντα, καὶ ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τῆς φωλεᾶς αὐτῆς. Ἡ παρούσα εἰκὼν δεικνύει φωλεάν, κατασκευασμένην ὑπεράνω ποταμοῦ, ἢ δ' ἐρώτησις ἐρχεται ἀμέσως, πῶς δύναται ἡ ἀράχνη νὰ κατασκευάσῃ μίαν τοιαύτην φωλεάν; διαπορθεύει ἀρὰ γε τὴν κλωστήν τῆς κολυμβήσας, καὶ ἔπειτα ἀνέρχεται εἰς τὰ ἀντίπερα δένδρα καὶ τὴν τεντώνει; ἢ πῶς;

Ἡ ἀράχνη εἶναι προικισμένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μὲ ἐνδικτον, μὲ δύναμιν τινα δηλ., ἢ ὅποια τὴν ὀδηγεῖ νὰ κάμῃ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τὴν διατήρησιν καὶ εὐζωίαν τῆς, χωρὶς νὰ σκέπτεται, νὰ γνωρίζῃ δηλονότι καὶ τὸ διατί κάμνει οὕτω καὶ οὕχι ἄλλως πως.

Ὅταν λοιπὸν θέλῃ νὰ κατασκευάσῃ τὴν φωλεάν τῆς εἰς κανένα ποταμὸν, καὶ τὸ κάμνει πολλὰίκις, διότι ὑπεράνω τῶν ποταμῶν διέρχονται πολλὰ ἔντομα, ἐκλέγει μέρος, ὅπου ὑπάρχουν δένδρα ὑψηλὰ, καὶ ἀντικρὺ εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην ἄλλα ἔπειτα ἀναβαίνει εἰς τὴν κοροφὴν ἑνὸς καὶ ἀρχίζει, ὅταν φυσᾷ ἄνεμος ἐπιτηδείως, νὰ ἀπολύῃ κατὰ μικρὸν τὸ νῆμά τῆς. Ὁ ἄνεμος τότε πέρνει τὸ νῆμα, καὶ εὐθὺς ἀφοῦ φθάσῃ εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην προσκολλᾶται εἰς τὰ ἐκεῖ δένδρα καὶ οὕτω σχηματίζει γέφυραν, ἐπάνω τῆς ὁποίας ἡ ἀράχνη διαβαίνει μὲ πολλὴν κατ' ἀρχὰς προφύλαξιν καὶ κάμνει τὸ νῆμα ἰσχυρότερον, προσθέτουσα νέας κλωστὰς, ἕως ὅς κατανήσῃ ἀρκετὰ ἰσχυρὸν νὰ βαστάξῃ τὸ μέλλον τῆς δίκτυον!

Πόσον μεγάλη καὶ θαυμαστὰ εἶναι τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου! Πάντα ἐν σοφίᾳ καὶ ἀγαθότητι ἔπραξε.

ΜΥΘΟΣ ΙΝΔΙΚΟΣ.

Ἰνδὸς τις εὐσεβὴς, ὅστις εἶχεν ἀσπασθῆ τὸν Χριστιανισμόν, ἐξηγῶν ποτε εἰς φίλον τι τινα, τὴν ἐνόητα τῶν ποτῶν μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ὡς μελῶν τοῦ αὐτοῦ σώματος, διεσαφήνισε τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν διὰ τοῦ ἑξῆς μύθου:

«Οἱ δάκτυλοι τῆς χειρὸς» — εἶπεν — «ἐφιλονεύκουσιν ποτὲ περὶ τῆς ὑπεροχῆς, τῆς χρησιμότητος καὶ τῆς ἀξίας ἑνὸς ἐκάστου αὐτῶν.» — «Ἐγὼ,» — εἶπεν ὁ ἀντίχειρ, — «εἶμαι ὁ μέγιστος μετὰ τῶν ἡμῶν πάντων. Ἐπειδὴ, ἀνεῦ τῆς ἐμῆς βοήθειας, ὁδὸν δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ συλλάβῃ οὐδὲν πρᾶγμα, οὔτε νὰ ἐκτελέσῃ ἐργασίαν τινα.» — «Ὅχι,» — ὑπέλαβεν ὁ λιχανός, — «ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ὁ κυριώτατος· διότι ὅσαίτις θέλει τις νὰ δελεῖ τὴν ὁδὸν, κάμνει χρῆσιν ἐμοῦ. Ἐγὼ, ὡς ὀδὸν εἶμαι ὁ πρῶτος» — ἀκαλῶς, εἶπεν ὁ μεσαῖος δάκτυλος, — ἀλλ' ἐάν ἀναγνωρίζετε τὴν ὑπεροχὴν τῶν μαθηματικῶν καταμετρήσεων, θὰ ὁμολογήσατε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ κυριώτατος, διότι εἶμαι καὶ θ ὑψίτιος πάντων ὕμνων.» — «Ἄ,» — διέκοψεν ὁ παράμαστος δάκτυλος, — «πρὸς τί αἱ φιλονεκίαι αὐταί, ἐνῶ ὑπάρχει τι ὑψηλότερον καὶ σπουδαιότερον τῆς ἐπιτηδειότητος, ἢ τῆς γνώσεως, ἢ τῶν φυσικῶν προτερημάτων; — ἢ ἀγάπη! — Ὅταν πρόκειται νὰ ἐπισφραγισθῆ τὸ συμβόλαιον ἐκεῖνο τῆς ὑψίστης καὶ ἀμωτάτης ἀγάπης, — ὁ γάμος, — ἐγὼ ἐκλέγομαι ὡς ὁ καταλληλότερος διὰ νὰ φέρω τὸ σημεῖον αὐτοῦ, — τὸ δ α κ τ ο λ ε ἰ δ ι ο ν !» — «Ἰπάρχει ὅμως καὶ τι ὑψηλότερον αὐτῆς τῆς ἀγάπης,» — ὑπέλαβεν ὁ μικρὸς δάκτυλος, — «τοῦτο δὲ εἶναι ἡ θρησκεία. Ὅταν προσεύχωνται οἱ ἄνθρωποι, ὑψοῦντες χεῖρας ἱκέτιδας πρὸς τὸ Θεῖον Πνεῦμα, ἐμὲ παρουσιάζουσι πλησιέστερον εἰς τὸν Οὐρανόν, πρὸς δὲ ἀποτείνουσι τὰς ἱκεσίας των. Ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι ὁ πρῶτος.» — «Ὅτιω φίλε μου,» — εἶπεν ὁ Ἰνδός, — «βλέπεις καλῶς, ὅτι ἕκαστος δάκτυλος ἦτον ἀναγκαῖος εἰς τοὺς ἄλλους, οὐδαὶς ὅμως ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ὑπεροχὴν, διότι οὐδαὶς μόνος του ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ, ἀλλὰ πάντες ὁμοῦ ἀπέτελουν τελείαν χεῖρα!»

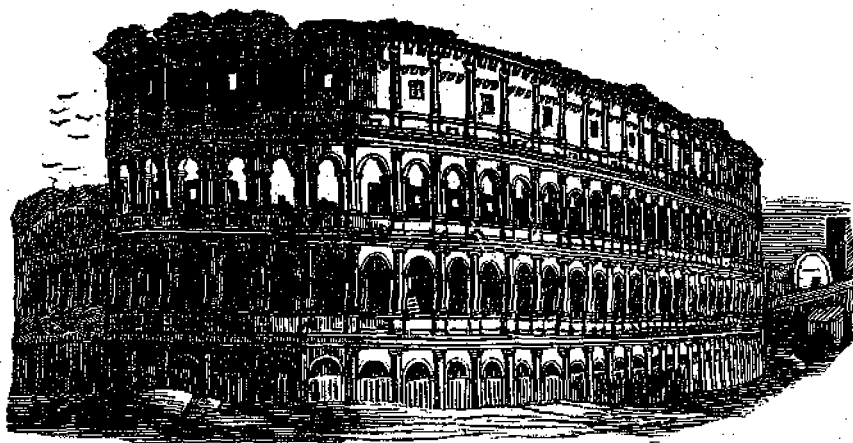
ΕΡΕΪΝΙΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΣΣΕΪΟΥ.

Τὸ ὑπερμέγεθες τοῦτο κτίριον, τὸ τοσοῦτον στενωῶς συνδεδεμένον μετ' ἀμφοτέρων τῆς τε δόξης καὶ πτώσεως τῆς τε εἰδωλολατρικῆς καὶ χριστιανικῆς Ρώμης, ἐθεμελιώθη τῷ 72 μετὰ Χριστὸν ἔτει ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Οὐεσπεσιανοῦ, ὅστις καὶ ἀνώφασεν αὐτὸ μέχρι τῆς

τρίτης σειράς τῶν ἀψίδων τῶν δύο ἀνω σειρῶν τελειωθεισῶν ὑπὸ τοῦ Τίτου, μετὰ τὴν ἐξ Ἱερουσαλὴμ θριαμβευτικὴν αὐτοῦ ἐπιστροφήν. Λέγεται, ὅτι ὑπὲρ τὰς 12,000 Ἰουδαίων αἰχμαλώτων εἰργάσθησαν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν μόνον τοίχων ἐδαπανήθη ποσὸν ἴσον πρὸς 17,000,000 φράγκων! Τὸ κτίριον συνίσταται ἐκ τεσσάρων ὁροφῶν, ὧν ἡ πρώτη εἶναι Δωρικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἡ δευτέρα Ἴωνικῆς, ἡ δὲ τρίτη καὶ ἡ τετάρτη Κορινθιακῆς. Ἡ περιφέρεια αὐτοῦ εἶναι 1,641 ποδῶν, τὸ μῆκος 287 καὶ τὸ ὕψος 157. Ἡ παλαίστρα περιβάλλετο ὑπὸ τοίχῳ ἰκανῶς ὕψηλοῦ, ἵνα προφυλάττει τοὺς θεατὰς ἀπὸ τῶν ἀγρίων θηρίων, ἅτινα εἰσῆγοντο εἰς αὐτὴν δι' ὑπογῶνων διόδων. Τὸ Πόδιον ἐμπεριείχε τὰς θέσεις τῆς ἀμῆς, διὰ τὸν Αὐτοκράτορα, τοὺς Γερουσιαστὰς καὶ τὰς Ἑστιάδας Παρθένους. Αἱ θέσεις τῶν λοιπῶν θεατῶν διηροῦντο εἰς

δύο παλαιῶσι μετὰ τῶν ἀγρίων θηρίων. Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος, ὅστις ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον ἐνταῦθα· πολλοὶ δὲ μετὰ ταῦτα ἠκολούθησαν αὐτόν.

Τὸ κτίριον ἐμεινεν ἀκέραιον μέχρι τοῦ 8ου αἰῶνος μ. Χ., ἀκόμη δὲ καὶ μετὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐχρησίμευεν ὡς φρούριον. Ἐκ τοῦ 14ου ἔως αἰῶνος ἤρχισε νὰ θεωρῆται σχεδὸν ὡς λατομεῖον, τὰ δὲ ἀνάκτορα τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν Φαρνέση καὶ Βαρβερίνη, ὡς καὶ τὰ κτίρια Canossaria καὶ San Mareo, ἐκτίσθησαν ἐξ ὅλης ἀφαιρέσεως ἐκ τῶν τοίχων αὐτοῦ. Ὁ πρῶτος, ὅστις ἐπραξε τοῦτο λέγεται, ὅτι ἦτον ὁ Καρδινάλιος Φαρνέσης, ὅστις λαθῶν ἄδειαν παρὰ τοῦ θείου αὐτοῦ, τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ Γ', νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ Κολοσσείου δτην ὄλην ἡδύνατο νὰ σηκώσῃ ἐντὸς δώδεκα ὥρῶν, ἐμίσθωσε 4,080 ἐργάτας, οἵτινες ἀφῆ-

Κολοσσεῖον.

τρία μέρη, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἦτο διὰ τοὺς ἱππῶτας καὶ τοὺς κριτὰς, τὸ δεύτερον διὰ τὸν κοινὸν λαόν, καὶ τὸ τρίτον διὰ τοὺς στρατιώτας. Οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες ἐκάθηντο κεχωρισμένοι ἐπίσης ἐχωρίζοντο οἱ ἔγγαμοι καὶ οἱ ἄγαμοι. Τὸ κτίριον ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ 100,000 θεατὰς!

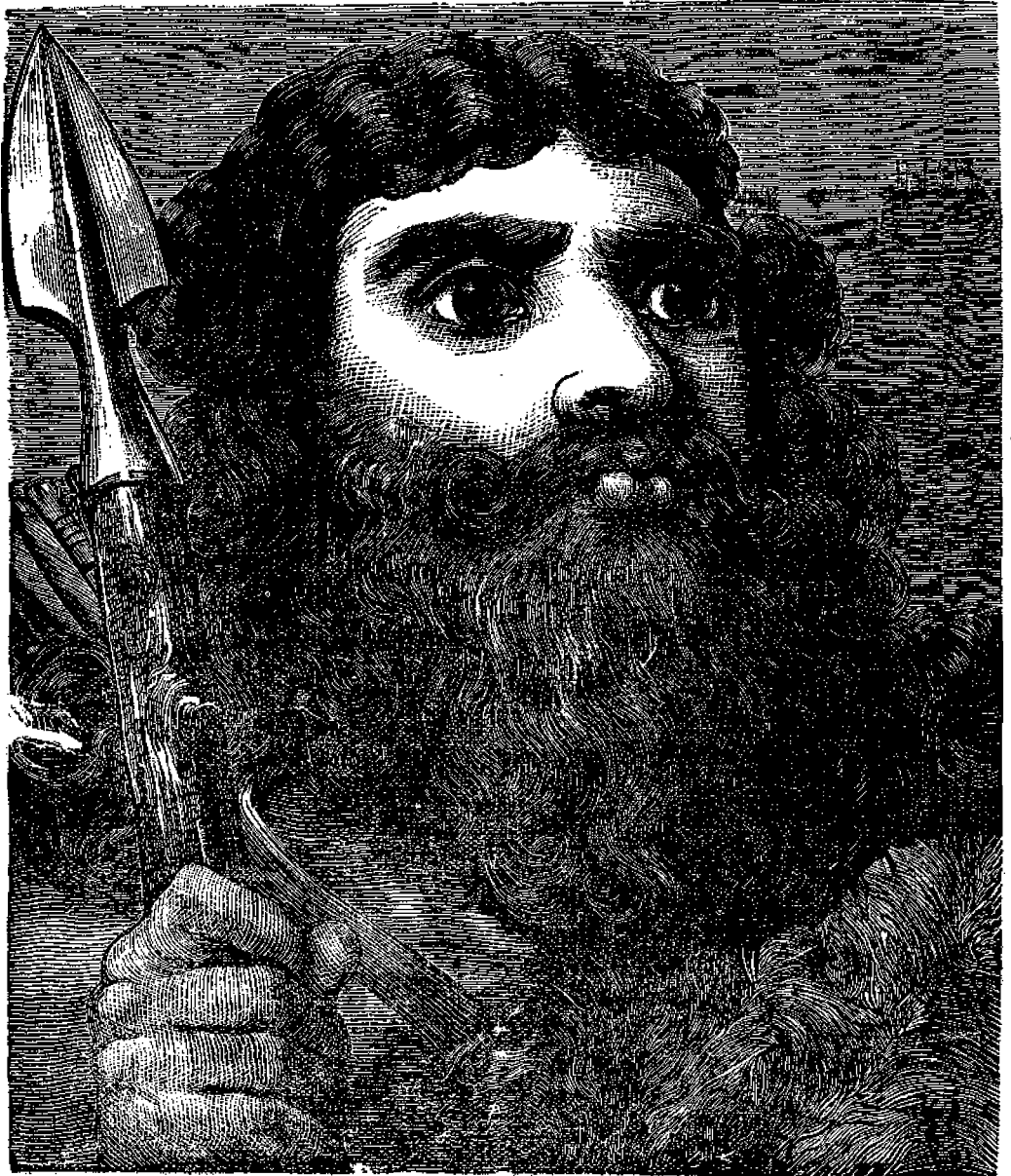
Ἡ ἐγκαινίασις τοῦ Κολοσσείου ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν Τίτον νὰ ἐπιδείξῃ πολυτέλειαν ἀγνωστον μέχρι τοῦδε καὶ ἀπαραμίλλον. Ἐπὶ δὲ ἔλαβον χώραν ἐφομαχίας, καὶ πᾶν εἶδος ἀγῶνος ἡ δὲ παράστασις ἐστὲ φθη διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ὕδατος εἰς τὴν παλαίστραν, καὶ ναυμαχίας παραστανοῦσης τοὺς ἀγῶνας τῶν Κορινθίων καὶ τῶν Κερκυραίων, τοὺς μνημονουμένους ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου.

Οἱ Ῥωμαῖοι ὑπερηγάπων τὰς ἐφομαχίας. Ὁ Αὐτοκράτωρ Κόμμοδος ἐπαλαίει πολλάκις ὁ ἴδιος εἰς αὐτάς. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἐξετίθεντο ἐν τῷ Κολοσσείῳ,

ῤεσαν ἐκ τοῦ κυρίου ἐκείνου μέγα ποσὸν ὄλκικοῦ, δι' οὗ ἔκτισε τὸ ἴδιον αὐτοῦ παλάτιον!

Τὸ Κολοσσεῖον ἐχρησίμευσε διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους σκοπούς. Πάπας Σίξτος ὁ Ε' προσεπάθησε νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὸ, τρέπων τὰς στοὰς εἰς ἐμπορικὰ καταστήματα, καὶ ἰδρύων ἐργοστάσιον μαλλίνων ὑφασμάτων. Κλήμης δὲ ὁ ΙΑ' ἐσύστησεν ἐν αὐτῷ ἐργοστάσιον νίτρου. Ἀμφότερα ὅμως τὰ σχέδια ταῦτα εὐτυχῶς ἀπέτυχον. Κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἤρχισε νὰ διαγείρεται τὸ ἐνδιαφέρον εἰς τὴν διατήρησιν αὐτοῦ, οἱ δὲ πέντε τελευταῖοι Πάπαι συνεισέφερον πάντες πρὸς ἐνδυνάμωσιν καὶ συντήρησιν τῶν σωζομένων τοίχων.

Τὸ μέρος, ἐποῦ οἱ Χριστιανοὶ μάρτυρες ὑπέστησαν θάνατον διακρίνεται δι' ὕψηλοῦ σταυροῦ, κερὰ δὲ τῆς παλαίστρας ὑπάρχουσι μικρὰ τινα παρεκκλήσια, ἐν οἷς γίνεται θεία λατρεία καθ' ἐκάστην Παρασκευήν.

ΕΘΝΙΚΟΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ ΓΡΑΦΑΙΣ.

Α'. Ὁ Νεβρώδ [Νιμρώδ].

Ὁ ἀναγινώσκων τὰς Γραφὰς εὐρίσκει, ὅτι συχνὴ μετὰ γίνεται τῶν Ἐθνικῶν. Ἡ λέξις ἔθνικος δὲν εἶναι ὀνομασία ὁρισμένου τινὸς ἔθνους, ἀλλ' ὄρος γενικῆς ἐφαρμαζόμενος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων εἰς πάντας τοὺς μὴ ὄντας τῆς αὐτῆς πίστεως μὲ αὐτούς.

Ὅπως δ' οἱ Ἕλληνες διήρουν ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς Ἕλληνας καὶ βαρβάρους, οὕτως καὶ οἱ Ἰουδαῖοι διήρουν πάντας ἀνθρώπους εἰς Ἰουδαίους καὶ Ἐ-

θνικούς. Οἱ πρῶτοι ἐλάμβανον ὡς στάθμην τῆς διαρέσεως τῶν τῆν διανοητικῆν, κοινωνικῆν καὶ πολιτικῆν κατάστασιν τῶν ἀνθρώπων, οἱ δεῦτεροι τῆν θρησκευτικῆν. Ὅπως δὲ οἱ βάρβαροι περιπερνοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, οὕτως καὶ οἱ Ἐθνικοὶ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων. Ἀλλ' ὅμως εἰς τοὺς περιπερνομένους τούτους Ἐθνικούς ὄφελον τὴν ἀλήγη γνῶσιν, ἣν ἔχομεν περὶ τῆς μορφῆς τῶν Ἰουδαίων τῶν πρὸ τοῦ Χριστοῦ χρό-

νων. Ἡ ἑλληφις ἀγαλμάτων καὶ εἰκόνων βασιλέων καὶ ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους ἐρείλεται εἰς τὴν ἀπέχθειαν, τὴν ὁποίαν οἱ Ἰουδαῖοι εἶχον κατὰ παντὸς εἰδώλου καὶ ἁμοιώματος, ἕνεκα τῆς χρήσεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν ὡς ἀντικειμένων προσκυνήσεως.

Ἡ πρώτη ἀνθρωπίνη μορφή, ἣν ἔχομεν, εἶναι ἡ τοῦ Νεβρώδ, τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Βαβυλωνικῆς μοναρχίας. Οὗτος δὲν φαίνεται, ὅτι ἦτο κατ' ἀρχάς βασιλεὺς, ἀλλ' ἐ-

Πολλοὶ τῶν κολίνδρων καὶ σφραγίδων τούτων ἀνευρέθησαν εἰς τὰ εἰρεπία τῆς Νινευῆ καὶ Βαβυλώνας, ἐπὶ τούτων δὲ ὁ Νεβρώδ παρίσταται ὡς ἀνὴρ νεβρώδης, μὲ θισανωτὰ καὶ σγουρὰ μαλλιά, μαχόμενος ἐναντίον λεόντων καὶ ταύρων, καὶ ἐνίοτε κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του μέγα δόρυ μετὰ κεφαλῆς. Κατὰ τὴν Γραφήν ὁ Νεβρώδ ἦτο δεύτερος ἀπόγονος τοῦ Χάμ, υἱοῦ τοῦ Νῶε καὶ ἤκμασε τὸ 2347 π. Χ. Ἡ προκειμένη εἰκὼν ἐλήφθη ἐκ μιᾶς τῶν σφραγίδων, αἱ ὁποῖαι

Γιγάντειος Ἀκακία.

θεωρεῖτο μᾶλλον ὡς ἦρωα, εἰς δὲ τὴν παναρχαίαν ἐκείνην ἐποχὴν ἡ σωματικὴ ἰσχὺς ἐθσωρεῖτο τὸ πᾶν ἐπαιδῆ δὲ κατέβαλλε τὰ θηρία καὶ ὑπερήσκησε τὴν φυλὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκεν, ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν γειτόνων των, ἐγένετο ἐπὶ τέλους ἀρχηγὸς καὶ ἡγεμὼν αὐτῶν.

Ἐν ταῖς Γραφαῖς (Γενέσι, ι'. 9) βλέπομεν, ὅτι ὁ Νεβρώδ οὗτος ἐθεμελίωσε τὴν Βαβέλ, ἡ ὁποία κινετοπιν ἄνομασθη Βαβυλών. Οἱ δὲ Βαβυλώνιοι ἐσέβοντο αὐτὸν τισούτον, ὥστε ἐσκόλισαν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐπὶ κολίνδρων καὶ σφραγίδων.

εὐρέθησαν εἰς τὰ εἰρεπία τῆς Νινευῆ, καὶ ἤδη εὐρέσκειται ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μοοσειῶ.

ΓΙΓΑΝΤΕΙΟΣ ΑΚΑΚΙΑ.

Εἰς τὸ φυτικὸν βασίλειον εὐρίσκονται τὰ μέγιστα προϊόντα τῆς φύσεως μετὰ δὲ τῶν γιγαντιαίων δένδρων ἡ οἰκογένεια τῶν ἀκακιῶν μᾶς παρέχει τινὰ ἐκ των μεγίστων.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ἄνθρωπος καὶ γυνή.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι δυνατὸς ἢ γυνὴ ὠραία. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τόλμην καὶ πεποιθησὶν ἢ γυνὴ δειλίαν καὶ μετριοφροσύνην. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μέγας, ὅποταν ἐνεργῇ ἢ γυνὴ, ὅποταν πάσχη. Ὁ ἄνθρωπος λάμπει εἰς τὴν ἀγοράν· ἢ γυνὴ εἰς τὸν οἶκον. Ὁ ἄνθρωπος δὲ μιλεῖ ἵνα πληροφορηθῇ ἢ γυνὴ ἵνα πειθῇ, καὶ ἡδύνη. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τραχίαν καρδίαν ἢ γυνὴ μελαγχολίαν, καὶ τρυφεράν. Ὁ ἄνθρωπος ἀποδίδει τὴν ἀθλιότητα ἢ γυνὴ ἀνακουφίζει αὐτήν. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐπιστήμην ἢ γυνὴ φιλοκαλίαν. Ὁ ἄνθρωπος κρῖνον ἢ γυνὴ εὐαιθέτησαν. Ὁ ἄνθρωπος θέλει δικαιοσύνην ἢ γυνὴ ἔλεος.

Φιλομαθία τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ Ἑλλὰς ἠγάπησε πάντοτε καὶ ἐτίμησε τὴν σοφίαν καὶ δημοσίαν καὶ ἀτομικῶς. Εἰς τὴν Ῥώμην ἦσαν ναοὶ τῆς τύχης, ἀλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα τῆς σοφίας καὶ τῶν μουσῶν Πτωχεῖα Βῆ, καὶ περιφρόνησις, καὶ ἀμάθεια, καὶ προλήψεις, καὶ δεισιδαιμονίαι, δὲν ἠδυνήθησαν τοσοῦτους αἰῶνας συναγωνιζόμεναι νὰ ἐφαλεψῶσι τὸ προγονικὸν τοῦτο καὶ ἐμφυτὸν ἀσθημα τῆς φιλομαθείας, οὐδ' ἔλλειψάν ποτε, ὡς εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη, νὰ ἐκλάμπωσι σπινθήρες ἐκ τοῦ σκότους. Βάμβασ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι γυνὴ κ' εἰς ἐνδοξόν ποτε ἀνῆλθον θρόνον
Μὲ τῆς φυγῆς τὰ θέλητρα καὶ τῆς μορφῆς μου μόνον.
Σκληρὸς ἄνθρωπος τὸ γένος μου ζητῶν νὰ καταστρέψῃ
Ἦτο ἔγγυς ἄνω ἐμοῦ τὰς δάφνας μου νὰ δρέψῃ.
Πλὴν τώρα, φίλε μου μικρὲ, δὲν μὲ διχοτομήσας,
Ἀμέσως μεταβάλλεται ἢ πρώτη μου ἢ φύσις.
Καὶ ἐν ἀρχῇ ἢ πρόθεσις ποσῶς δὲν σὲ πειράζει,
Ἄλλ' ὡς θηρίον ἄγριον ἐν τέλει σὲ τρομάζει.
Χρυσῆς Μ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῦ καλεῖται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μάχαιρα καὶ διατί;
2. Ποῦ καλεῖται λύχνος καὶ διατί;
3. Ποῦ καλεῖται κάτοπτρον καὶ διατί;

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων (φύλλον Φεβρ.) ἐδημοσιεύθη, ὅτι ἡ Ἐφημ. τῶν Παίδων ἀπηγορεύθη ὑπὸ τοῦ τῆς Συνόδου καὶ τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐκπαίδευσως.

Ἡ Ἐφημ. τῶν Παίδων ἔζητησε παρὰ τῆς καλῆς Συνεδάφου τῆς νὰ δημοσιεύσῃ τὰ περὶ τοῦτου ἐπίσημα ἔγγραφα.

Εἰς τὸ φύλλον τοῦ Μαρτίου ἢ Διάπλασις παρέπεμφεν εἰς τὰς ἀρ. 2985, 3118, 4064, καὶ 4209 ἐγκυκλίους.

Ἡ Ἐφημ. τῶν Παίδων εἰς τὸ φύλλον τοῦ Μαΐου ἀπήνησε λέγουσα, ὅτι αἱ ἐγκυκλίαι ἐκεῖναι οὐδὲ γὰρ λέγουσι περὶ τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.

Εἰς τῶν συνακτῶν τῆς Διαπλάσεως διὰ μὲν τοῦ Τηλεγράφου, γράφει «εἶναι ἀληθές, ὅτι ἢ ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ ὑπουργ.

γείου ἐπισηματομένῃ καταλόγῳ δὲν ἀναφέρεται ἔφη τῶς οὔτε ἡ Ἐφημ. τῶν Παίδων, οὔτε ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς, οὔτε ἄλλα ἔργα τοῦ Ἐδαρχεῖου Καποδοβάκη.»

Τοιαῖα αὐτὸ τοῦτο δυσχυροῦσθμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ θὰ ἐκλειομεν ἐνταῦθα τὴν συζήτησιν, ἂν δὲν προσέθετε τὰ ἑξῆς:

Ἡ Σύνοδος δὲν τὰ ἐμποδίσαι, διότι, «ὅτι ἐξέδοτο τὴν ἐπιτοῆς ἐγκυκλίον ἠγγίσει πάντα τὰ ἔργα, — — — τοὺς κακοῦργους σκοποῦς κ.τ.λ. τοῦ κ. Καποδοβάκη.»

Ἄλλὰ δύναται τοῦτο νὰ ἦναι ἀκριβές, ἀφοῦ ὁ μὲν Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς ἔδηρξεν εἰς κυκλοφορίαν 20, ἢ δὲ Ἐφημ. τῶν Παίδων 10 περίπου ἔτη πρὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐξεδόθη ἢ Ἐγκυκλίος ἐκεῖνη;

Τελευταῖον εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἀπριλίου ἢ Διάπλασις λέγει: «Γὰρ ὑπὸ τοῦ Συντάκτου τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων ζητηθέντα ἔγγραφα Ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ 812 τοῦ «Γηλεγράφου» τῆς 18 Ἀπριλίου (ἀριθ. 971.)»

Τώρα οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται καὶ φίλοι δύνανται νὰ κρίνωσι περὶ τοῦτου ἀφ' ἐαυτῶν.

Εἰδοποιήσεις.

Οἱ μικροὶ συνδρομηταὶ τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων» εἰδοποιοῦνται, ὅτι μία στήλη τοῦ «Ἀστέρου» τῆς Ἀνατολῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ἢ «Ἐφημ. τῶν Παίδων» πολλάκις ἐρανεύεται διάφορα τεμάχια, — τὸ Παίδικὸν μέρος, ὡρίσθη διὰ δημοσιεύσεως, ὁποίας παιδιὰ ἢ κοράσια νεώτερα τῶν 16 ἐτῶν ἤθελον στείλει εἰς τὴν Διεύθυνσιν αὐτοῦ. Ὡς ἀπαραίτητοι δροὶ πρὸς δημοσιεύσιν τοιούτων ἀρθρῶν εἶναι οἱ ἑξῆς:

1. Νὰ ἦναι σύντομα, τὸ πολὺ ἕως 15 ἀράδες τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.»

2. Νὰ ἦναι καθαρογραμμένα.

3. Νὰ ἦναι ἔργον αὐτῶν, τῶν ὁποίων φέρουσι τὰ ὀνόματα

4. Νὰ μὴ περιέχωσιν ἀπρεπῆ πράγματα,

5. Ὅτι θέλει καθὲ παιδὶ καὶ κοράσιον δύναται νὰ γράφῃ ὑπὸ τοῦς ἀνωτέρω δροῦς, καὶ ἐπειδὴ ὁ «Ἀστὴρ» δημοσιεύεται πᾶσαν ἐβδομάδα, τοῦλάχιστον 15 παιδιῶν τὰ ἀρθρα θὰ δημοσιεύωνται δι' αὐτοῦ κατὰ μῆνα. Ἐμπρὸς λοιπὸν μικροὶ μου φίλοι καὶ φίλαι. Ἄς ἴδωμεν τὰ προϊόντα τῶν εὐφυῶν κεφαλῶν σας.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους κέντε ἐκ τῶν γραφάντων τὰ καλύτερα ἀρθρα θὰ λαμβάνωσιν ἐν δῶρον κατὰλληλον τῆς εὐφύιας τῶν.

Ἡ Ἀστὴρ Ἀνατολῆς περιοδικὸν ἐβδομαδιαῖον μὲ ἔθροισ ἐκδόνας καὶ ἄλλην ποικίλην καὶ διδακτικὴν εἰς πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, εἶναι ἢ ἀρχαιοτάτη ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐν Ἑλλάδι ἐφημερίδων (22 ἐτῶν) καὶ ἢ συνδρομὴ τῆς εἶναι μόνον 6 δραχμὰς τὸ ἔτος.

Τὴν ἐφημερίδα ταύτην θὰ εὐρωσιν ἀληθῶς κατὰλληλον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν.

Ἡ λύσις τῶν ἀνιγημάτων πρέπει νὰ ἦναι εἰς χεῖρας τῆς Διευθύνσεως εἰς τὰς 15—16 ἐκάστου μηνός,

— Ὅστις κάμει 5 συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐφ. τῶν Παίδων λαμβάνει ἐν φύλλον ὑπερῶν ὅστις δὲ 20, τὸν Ἀστὴρα τῆς Ἀνατολῆς ἐπὶ ἓν ἔτος.

Μέλλων ν' ἀπουσιάσῃ ὁ συντάκτης ἐπὶ τινὰ χρόνον, καὶ ἐπιθυμῶν, ὡς πάντοτε, οἱ συνδρομηταὶ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων νὰ ἔχωσιν ἐγκαιρῶς τὸ ἀγαπητὸν τῶν φύλλον, ἐθεωρήθη καλὸν νὰ δημοσιεύῃ τὸ φύλλον τοῦ Ἰουνίου πρὸ τοῦ συνήθους χρόνου· ὅθεν ἢ λύσις τῶν ἀνιγημάτων ἀναβάλλεται εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἰουλίου.